

много късно. Сега почти няма за какво да я използвам. Много здраве на всички, на Маня^{xxii} и Начо^{xxiii} и пр.

Целувам те.

Лиза

45.

Paris, le 7. VII. 931

Ваньо,

Много се безпокоя. Защо не ми се обаждаш? – Какво става с твоето идване? Според последното ти писмо утре-други ден трябва да бъдеш вече тук, но ти още не си ми писал нареди ли се всичко и кога тръгваш. –

Мисля какво ли не!! – Олга получи едно писмо от майка си – в което я пита за мене – кога ще се връщам и пр. – Ти си бил говорил по телефона с Дора и си я питал не знае ли нещо за мене. – Това ме така обезпокои!

Почвам да се тревожа, че може би не си получил последното ми писмо (мисля, че беше от 2. VII), в което ти съобщавах всички сведения, които ми искаш относно живота тук.

Обади се поне с една дума, – телеграфически, да знам какво става. – Стигат ми тревогите, които имам от извленията на новия ни министър, поне ти недей прибавя още.

Чакам известие всеки час!

Лиза

46.

Париж, 11. VIII. [1931?]

Мили Ванюша,

Ходих в бюрото на Сидна и определих да тръгна в петък, 14 т. м. Времето тук е все така неустановено, облачно и дъждовно, но повече не мога да чакам. Едно е лошо, казаха ми в агенцията, че обикновено в края на седмицата

^{xxii} Маня Букурешлиева – литераторка, дъщеря на проф. Милетич.

^{xxiii} Начо Букурешлиев – адвокат.